

ÁRNYVADÁSZ TÖRTÉNET

A herceg

POKOLI SZERKEZETEK 2.

#1
New York
Times
bestseller

fine ●
selection

CASSANDRA CLARE

C a s s a n d r a C l a r e

A HERCEG

POKOLI SZERKEZETEK

Második könyv

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2012

ΕΥΚΛΑΝΑΚ

Khalepa ta kala

„Kívánom, hogy tudja meg, hogy ön volt lelkem utolsó álma. Sülyedésemben nem sülyedtem annyira, hogy az ön, az atyja és ennek az otthonnak a látása, amilyenné ezt ön alakította, föl ne ébresztette volna bennem azokat a régi árnyakat, melyeket régen halottaknak gondoltam. Mióta önt ismerem, bánat gyötört, melyről azt hittem, hogy örökre elfelejtettem, régi hangok figyelmeztettek, hogy emelkedjem, melyekről régen azt hittem, hogy elnémultak. Befejezetlen eszméim támadtak új igyekezetről, új kezdetről, hogy a lustaságot és érzékiséget lerázom és ismét belevetem magamat a lemondott küzdelembe. Álom, csak álom, mely semmiben sem végződik...”

Charles Dickens:

Két város regénye (Bálint Mihály fordítása)

Prológus

A számkivetett holtak

A SÚRÚ, ÁTLÁTSZATLAN KÖD MÉG A HANGOKAT IS ELNYELTE. Ahol valamivel ritkább volt, Will Herondale ki tudta venni az előtte emelkedő, esőtől fekete és csúszós utcát. Közben végig a holtakat hallgatta.

Sok árnyvadász csak akkor hallotta a szellemeket, ha azok is akarták, Will azonban bármikor képes volt erre. Ahogy a régi temetőhöz közeledett, a hangok szaggatott kórusa egyre erősebb lett – vonyítottak, könyörögtek, rikoltoztak, hörögtek. Nem békés sírkert feküdt itt, ezt Will eddig is tudta. Nem most járt először a Cross Bones temetőben a London Bridge közelében. Igyekezett kizárni a zajokat, behúzta a nyakát, hogy a füle a gallérja takarásába kerüljön, és lehajtotta a fejét. Szemerkélő eső áztatta fekete haját.

A temető bejárata éppen félúton volt két utcasarok között; a hosszú kőkerítésbe épített kovácsoltvas kapu előtt elsiető mondénok nem láttak mást, csak egy nagy, építési anyagokkal telehordott telek gazzal benőtt szegletét. Ahogy Will a kapu felé közeledett, kirajzolódtott előtte a ködben valami, ami egyetlen mondén számára sem volt látható: egy csontvázszerű kezet formáló nagy, bronz kopogtató.

A fiú elhúzta a száját, ahogy kesztyűs kezével megragadta, felemelte, majd hagyta visszahullani egyszer, kétszer, háromszor; a tompa puffanások sora komoran visszhangzott az éjszakában.

A kapun túl, mint a gőz, szállt fel a pára a földről, elhomályosítva a csontok fényességét. A köd kezdett még jobban sűrűsödni, és most már kékes ragyogást árasztott. Will megragadta a kapu rácsait; a fém hidege átszivárgott a kesztyűjén, és beette magát a csontjaiba. Megborzongott. Nem közönséges hideg volt ez. A szellemek a környezetükből jutnak energiához, és hőt vonnak el a levegőből. Will hátán égnek állt a szőr, ahogy a kék pára lassan egy rongyos ruhát és fehér kötényt viselő, lehajtott fejű öregasszony alakját vette fel.

– Szia, Mol – szólta Will. – Szavamra, különösen jól nézel ki ma este.

A szellem felemelte a fejét. Öreg Molly erős szellem volt, az egyik legerősebb, akivel Will valaha találkozott. Még a felhők között támadt résen átsütő hold fényében is alig tűnt áttetszőnek. A haja szőkés-őszes loknikban hullott az egyik vállára, vörös kezét a csípőjére tette. Csak a szemei voltak üresek, kék ikerlángok reszkettek a gödrök mélyén.

– William Herondale – szólalt meg. – Hát máris visszajöttél?

A nő a szellemekre jellemző siklásszerű mozgással a kapu felé indult. Csupasz lába annak ellenére volt mocskos, hogy egyáltalán nem érintette a földet. Will nekitámaszkodott a rácsoknak. – Tudod, hiányzott az a csinos pofikád.

A nő elvigyorodott, megvillant a szeme, és Will egy futó pillanatra meglátta a koponyát a félig áttetsző bőr mögött. Odafent az öszszetorlódo fellegek ismét elzárták a holdfény útját. Will kíváncsi lett volna, mit tett Öreg Molly, hogy itt, minden megszentelt földtől távol temették el. A jajveszékeli hangok legtöbbje prostituáltakhoz,

öngyilkosokhoz, halva született csecsemőkhöz tartozott – olyan számkivetett halottakhoz, akiket nem lehetett a templomkertben eltemetni. Persze Mollynak sikerült a lehető legtöbbet kihoznia ebből a helyzetből, szóval talán nem is bánta, hogy így alakult.

– Mit akarsz, ifjú árnyvadász? – kérdezte kuncogva a nő. – Malphas mérget? Megszereztem egy Morax démon karmát. Tökéletesre csiszolták, egyáltalán nem látszik a hegyén a mérég...

– Nem – vágott közbe Will. – Nem erre van szükségem. Finomra őrölt Foraii démonpor kellene.

Molly elfordította a fejét, és kék lángnyelvet köpött. – Mégis, mi szüksége lehet egy magadfajta úrifúnak ilyesmire?

Will legszívesebben felsóhajtott volna, de nem tette. Molly tiltakozása is az alkufolyamat része volt. Magnus az utóbbi időben jó párszor elküldte Willt Öreg Mollyhoz; egyszer fekete bűzgyertyáért, ami úgy tapadt a bőrre, mint a kátrány, egyszer egy magzat csontjaiért, egyszer pedig egy zacskó tündérszemért, amivel sikerült összevéreznie az ingét. A Foraii démonpor ezekhez képest kellemesnek tűnt.

– Bolondnak nézel? – folytatta a nő. – Ez csapda, igaz? Ha a nephilimek rajtakapnak, hogy ilyesmit árulok, Öreg Mollynak annyi.

– De hiszen már halott vagy. – Will megtett minden tőle telhetőt, hogy leplezze ingerültségét. – Nem tudom, mit tehetne még ellened a Klávé.

– Hah! – villant fel a nő üres szeme. – Te is tudod, árnyvadász, hogy a Néma Testvérek föld alatti börtöneibe élőket és holtakat is bezárnak.

Will feltartotta a kezét. – Semmi trükk, öreglánya. Nyilván te is hallottad az alvilágban terjedő pletykákat. A Klávénak jelenleg kisebb gondja is nagyobb annál, mint hogy démonporokkal meg tündérvérrel kereskedő szellemek után szaglásszon. – Közelebb hajolt.

– Jó árat fizetek érte. – Elővett a zsebéből egy gyolcsból készült erszényt, és megrázta a levegőben. Fémes csörgés hallatszott. – Éppen olyanok, amilyeneket kértél, Mol.

A nő halott arcára kiült a mohóság, és a teste eléggé megszilárdult, hogy átvehesse a zacskót. Beletúrt, és amikor előhúzta a kezét, gyűrűket tartott a markában – arany jegygyűrűket. Öreg Mol, mint sok másik szellem, mindig a talizmánt kereste; a múltja elveszett darabját, a horgonyt, ami ehhez a világhoz köti, de ami lehetővé tenné, hogy végleg meghaljon. Az ő esetében ez a tárgy a jegygyűrűje volt. Magnus szerint mindenki úgy tartja, hogy az ékszer rég elveszett, és valahol a Témze iszapos mélyén nyugszik. A nő azért minden talált gyűrűt elfogadott, abban a reményben, hogy egyszer az egyik talán az övének bizonyul. Visszaejtette az ékszereket az erszénybe, ami aztán eltűnt valahol a ruhái alatt. Cserébe átnyújtott egy tasaknyi port. A fiú a kabátja zsebébe csúsztatta, a szellem pedig halványulni kezdett. – Egy pillanat, Mol! Nem csak ezért jöttem ma este.

A szellem homályos alakja reszketni kezdett, ahogy a kapzsisága küzdött a türelmetlenségével. Komoly erőfeszítésébe került, hogy látható tudjon maradni. – Jól van. Mit akarsz még?

Will habozott. Most nem Magnus kéréséről volt szó, ezt a dolgot magának akarta. – Szerelmi bájitalt...

Az öreg Mol harsányan felnevetett. – *Szerelmi bájitalt?* Will Herondale-nek? Nem szokásom lebeszélni a vevőimet, de egy ilyen fess férfinak, mint te vagy, semmi szüksége szerelmi bájitalra. Ez egyszerű tény.

– Nem – rázta meg a fejét Will. Némi elkeseredettség csendült a hangjában. – Igazából éppen az ellenkezőjét keresem. Olyasmit, ami véget vet a szerelemnek.

– Gyűlölet bájtalt? – Mol láthatólag szórakoztatónak találta a dolgot.

– Inkább olyan kellene, ami közönyt vált ki. Érdektelenséget.

A szellem meglepően emberi hangot kiadva horkant fel. – Nem szívesen mondom ezt neked, nephilim, de ha azt szeretnéd, hogy egy lány megutáljon, azt elég könnyen elérheted. Ahhoz nincs szükséged az én segítségemre. – Ezzel forogva eltűnt a sírok között kavargó ködben.

Will utánanézett, és felsóhajtott. – Nem is neki kéne – mormogta maga elé, bár már senki sem hallotta. – Hanem nekem... – A hideg vaskapunak támasztotta a fejét.

I

Λ tanácsterem

Odafent impozáns hall-mennyezet

Alá boltívek sora fér,

Alattuk repkedő angyalsereg

Ajándékot cserél.

Alfred Lord Tennyson: *A művészet palotája*

– Ó, IGEN, EZ TÉNYLEG ÉPPEEN OLYAN, mint amilyennek elképzeltem – mondta Tessa, és a mellette álló fiúra mosolygott, aki éppen most segítette át egy pocsolján. Keze továbbra is udvariasan a lány karján nyugodott, közvetlenül a könyökhajlata fölött.

Az elegáns sötét öltönyt viselő James Carstairs viszonzta a mosolyt; a szél ezüstszínű hajába kapott. Másik kezével jádevégű sétapálcájára támaszkodott. Ha a körülöttük nyüzsgő tömegből bárki különösnek is találta, hogy fiatal kora ellenére botra van szüksége, esetleg rácsodálkozott a színeire, nem adta jelét.

– Áldásnak veszem, hogy ezt mondod – szólt Jem. – Kezdttem aggodni, hogy kizárólag csalódások érnek Londonban.

Csalódás. Tessa bátyja, Nate, egykor azt ígérte, hogy Londonban, a magasba törő épületek és a gyönyörű parkok városában új életet kezdhetnek. A lány ehelyett csak borzalmakkal és árulással találkozott, olyan veszélyekkel, amikhez foghatót korábban el sem tudott képzelni. És mégis...

– Nem minden volt az – nézett fel Jemre.

– Örömmel hallom. – A fiú komolynak tűnt, nem csak ugratta. Tessa az előttük emelkedő fenséges épület felé fordította a tekintetét. A Westminster apátság hatalmas gótikus tornyai szinte az égig értek. A nap minden tőle telhetőt megtett, hogy kikandikáljon a felhők elvékonyodó pereme fölött; az apátság gyér napfényben fűrdött.

– Ez tényleg az, aminek látszik? – kérdezte a lány, ahogy Jem a bejárat felé terelte. – Olyan...

– Mondén?

– Azt akartam mondani, hogy olyan zsúfolt. – Az apátság egész nap nyitva állt a turisták előtt, akik nyüzsgő csapatokban jártak ki-be a hatalmas ajtókon. Legtöbbjük Baedeker útikönyvet szorongatott a kezében. Éppen felfelé tartottak a lépcsőn, amikor nem éppen divatosan öltözött, középkorú amerikai nők csapata sietett el mellettük egy, az épület bemutatását ígérő idegenvezető nyomában. Akcentusukat hallva Tessának pillanatnyi honvágya támadt. Jemmel együtt az amerikaiak nyomába szegődtek.

Az apátság belsejét hideg kő és fém szaga hatotta át. Tessa körül nézett, és elcsodálkozott az épület méretei láttán. Az Intézet olyan volt mellette, mint egy falusi templom.

– Figyeljék meg a három részre osztott hajót – szólt az idegenvezető, majd elmagyarázta, hogy az apátság keleti és nyugati hajójának fala mentén kisebb kápolnák sorakoznak.

Csend uralkodott, éppen nem zajlott szertartás. Jemmel épp a templom keleti oldala felé tartottak, amikor Tessának feltűnt, hogy a lába alatt a kövekbe nevek és dátumok vannak vésve. Tudta, hogy híres királyokat, királynőket, katonákat és költőket is eltemettek a Westminster apátságban, de arra nem számított, hogy egyszer közvetlenül itt fog sétálni.

A templom délkeleti sarkába érve végül lelassítottak. A fejük fölött lévő ablakokon át halvány fény szűrődött be odakintről. – Tudom, hogy sietünk a tanácsülésre – mondta Jem –, de ezt mindenképpen meg akartam mutatni neked. – Körbemutatott. – A Költők sarka. – Tessa persze olvasott a helyről, ahol Anglia legnagyobb íróit eltemették. Ott volt Chaucer nagy szürke sírköve és körben más ismerős nevek is sorakoztak. – Edmund Spenser! Ó, és Samuel Johnson! – A lánynak a lélegzete is elállt. – És Coleridge és Robert Burns és Shakespeare...

– Ő igazából nem itt van eltemetve – szólt a fiú. – Ez csak egy emlékmű. Mint Miltoné is.

– Igen, tudom, de... – Tessa Jemre pillantott, és érezte, hogy elpirul. – Nem tudom megmagyarázni. Ahogy ezeket a neveket olvasom, olyan, mintha barátok között lennék. Tudom, hogy butaság...

– Egyáltalán nem butaság – mondta Jem.

A lány elmosolyodott. – Honnan tudad, hogy éppen ezt akarom látni?

– Hogyan is ne tudtam volna? – kérdezett vissza Jem. – Amikor nem vagyunk együtt, és rád gondolok, mindig egy könyvvel a kezemben látlak magam előtt. – Elkapta a tekintetét, de Tessa így is észrevette, hogy enyhén elvörösödik. Olyan sápadt, hogy a leghalványabb pírt sem tudja elrejteni, gondolta. Meglepődött, milyen gyengédség volt a fiú szavaiban.

Az elmúlt két hétben nagyon megkedvelte Jemet. Will módszerűsen elkerülte, Charlotte-ot és Henryt pedig lekötötték a Klávé és a Tanács ügyei, meg az Intézet irányítása. Még Jessamine-t is foglalkoztatta valami. Jem viszont mindig szakított rá időt. Úgy tűnt, komolyan veszi a londoni idegenvezető szerepét. Jártak a Hyde Parkban és a Kew Gardensben, a Nemzeti Galériában és a British Museumban, a Towerben és az Árulók kapujánál. Elmentek megnézni, hogyan fejik a teheneket a St. James's Parkban, és hogyan kínálják a zöldség- és gyümölcsárusok a portékáikat a Covent Gardenben. A Temze partjáról figyelték a naptól csillogó vízen úszó hajókat, és ettek egy „ajtótamasz” nevű süteményt, ami szörnyű neve ellenére csak vajból, cukorból és kenyérből készült. Ahogy teltek a napok, Tessa egyre inkább kivirult, megfeledkezett a néma boldogtalanságról, amit Nate, Will meg az elvesztett régi élete miatt érzett. Olyan volt, mint a fagyott földből előbukkanó virág. Egyre többször kapta magát azon, hogy nevet. És mindezt Jemnek köszönhette.

– Igazi jó barát vagy – kiáltott fel Tessa. Miután meglepetésére a fiú nem felelt, hozzátette: – Legalábbis remélem, hogy jó barátok vagyunk. Ugye te is így gondolod, Jem?

A fiú ránézett, mielőtt azonban válaszolhatott volna, síri hang szólalt meg a sötétségből.

Halandóság, félj és reszkess!

Nemsokára változás lesz:

Itt királyok alszanak

A körakások alatt.¹

¹ Francis Beaumont: *A Westminster apátság.*

Sötét alak lépett elő két szobor közül. Tessa csodálkozva pislogott, Jem pedig megadóan legyintett. – Will. Ezek szerint mégis úgy döntöttél, megtisztelsz bennünket a jelenléteddel?

– Egy szóval sem mondtam, hogy nem jövök el. – Will közelebb lépett, és a rózsablakon beáramló fény megvilágította az arcát. Tessa még mindig szorítást érzett a mellkasában, és fájdalmasan kalapálni kezdett a szíve, ahányszor csak ránézett. Fekete haj, kék szem, finom vonások, sűrű sötét pillák, telt ajkak – ha nem lett volna olyan magas és izmos, határozottan csinos lett volna. A lány végigsimította már azt a kart; tudta, hogy a vaskos izomkötegek kőkemények. A fiú tenyere karcsú és rugalmas volt, amikor a tarkóját szorította, de egyúttal durvának is érezte a számtalan bőrkeményedés miatt.

Tessa elhessegette magától ezeket a gondolatokat. Az emlékek nem tettek jót, ha az ember tisztában volt a jelen igazságával. Will gyönyörű, de nem kaphatja meg, mint ahogy senki más sem. Valami megszakadt a fiúban, és az így keletkezett hasadékon át vak kegyetlenség tört elő belőle; készítés, hogy megbántsa és eltolja magától azt, aki közel kerül hozzá.

– El fogsz késni a tanácsulésről – jegyezte meg kedélyesen Jem. Ő volt az egyetlen, akit láthatólag sosem zökkentettek ki Will epés megjegyzései.

– Dolgom volt – felelte a másik fiú. Közelről Tessa látta rajta, hogy mennyire fáradt. Véeres szeme alatt bíbor karikák húzódtak, a ruhája gyűrött volt, mintha így aludt volna, a hajára pedig erősen ráfért volna egy olló. *De neked ez egyáltalán nem számít*, szölt magára a lány szigorúan, és elfordította a tekintetét a Will halántékát és tarkóját borító lágy fürtökről. *Teljesen mindegy, mit gondolsz a külsejéről, vagy arról, hogy mivel tölti az idejét. Ezt nagyon világossá tette.*

– És ti magatok sem érkeztetek éppen harangszóra.

– Meg akartam mutatni Tessának a Költők sarkát – mondta Jem.
– Arra gondoltam, hogy tetszeni fog neki. – Mindig egyszerűen és nyíltan beszélt, lehetetlen volt kételkedni benne, hogy a színtiszta igazságot mondja. Az örömszerzés iránti őszinte vágyat látva még Willnek sem jutott eszébe semmilyen gunyoros megjegyzés. Csak megvonta a vállát, és sebesen megindult az apátságon át a Keleti kerengő felé.

Odakint a négyszögletes alaprajzú kertet boltívekkel összekötött oszlopok szegélyezték. A körben fel-alá járó emberek olyan halkan sugdolóztak, mintha még mindig a templomban lennének. Egyikük sem vette észre Tessát és a két fiút, amint a falban nyíló kétszárnyú tölgyfa ajtó felé siettek. Will gyorsan körbepillantott, elővette a zsebéből az irónját, és végighúzta a hegyét a fán. Az ajtó egy kurta pillanatra kéken felvillant, aztán kitérült. Will belépett, Jem és Tessa pedig követte. A nehéz szárnyak hangos durranással csapódtak be a lány mögött, kis híján a szoknyáját is becsípték. Tessa éppen időben húzta el a ruhadarabot, majd gyorsan körbefordult a szinte teljes sötétségben. – Jem?

Egyszerre világos lett; Will elővette a boszorkánykövét. Nagy, kőfalú, boltíves helyiségben találták magukat. Úgy tűnt, téglákon járnak, az egyik falnál pedig egy oltár állt. – A Pyx teremben vagyunk – szólt a fiú. – Régen kincstár volt. Ládaszám halmozták fel itt az aranyat meg az ezüstöt.

– Az árnyvadászok kincstára? – kérdezte csodálkozva Tessa.

– Nem, a brit királyi kincstár. Ezért ilyen vastagok a falak és az ajtó – magyarázta Jem. – Viszont nekünk, árnyvadászoknak, mindig volt bejárásunk. – Elmosolyodott a lány arckifejezését látva. – Az évszázadok során az uralkodók mindig támogatták a nephilimeket, hogy biztonságban tudják a birodalmukat a démonoktól.

– Amerikában nem így van – jelentette ki határozottan Tessa. – Nálunk nincsen király...

– De van egy kormányhivatal, amelyik kapcsolatban áll a nephimelkkel, sose félj! – Will az oltárhoz sietett. – Régen a hadügyminiszteriumhoz tartozott, de aztán az igazságügy-miniszteriumhoz...

Elhallgatott, ahogy az oltár csikorogva félrecsúszott, tátongó sötét lyukat fedve fel mögötte. Will bebújt a lyukba, boszorkányfénye megvilágította a feketeséget.

Amikor Tessa követte, hosszú, lejtős folyosón találta magát. A falak, a mennyezet és a talaj teljesen simának tűnt, de mindent ugyanolyan kő alkotott, ami azt a benyomást keltette, hogy a folyosót egyenesen a sziklából vájták ki. Pár méterenként a falból kiálló, emberi kéz által szorított fáklyát formázó tartókban boszorkányfények égtek.

Eközben az oltár a helyére csúszott mögöttük, ők pedig nekivágtak a folyosónak. Ahogy haladtak, a talaj egyre meredekebben lejtett alattuk. A fáklyák kékes-zöldes ragyogással világították meg a faragásokat a kőben. Ugyanaz a motívum ismétlődött újra meg újra: egy angyal emelkedett ki lángok közepette egy tóból, egyik kezében kardot, a másikban egy kelyhet tartva.

Végül egy nagy ezüstajtó előtt találták magukat, aminek mindkét szárnyába egy Tessa számára ismerős ábrát véstek – négy egymásba fonódó C betűt. Jem rájuk mutatott. – A Klávét, a Tanácsot, a Szövetséget és a Konzult jelképezik – mondta, mielőtt Tessa megkérdezhetne volna.

– A Konzul a Klávé... vezetője? Amolyan királyféle?

– Nem olyan beltenyészet, mint az átlagos uralkodók – közölte Will. – Megválasztják, mint az elnököket vagy a miniszterelnököket szokás.

– És a Tanács?

– Hamarosan találkozhatok velük. – Will szélesre tárta az ajtót.

Tessának tátva maradt a szája; gyorsan be is zárta, de előtte még a szeme sarkából észrevette, hogy Jem mosolyogva néz rá. Akkora teremben álltak, amihez foghatót még soha nem látott. A hatalmas kupola belsejébe csillagképeket festettek. A mennyezet legmagasabb pontjáról alálógó csillár egy égő fáklyákat tartó angyalt formázott. A terem hosszú, ívelt ülőalkalmatosságokkal rendezték be, mint egy amfiteátrumot. Will, Jem és Tessa a háromnegyed részben emberekkel megtöltött széksorok közt átvágó lépcső tetején állt. Odalent egy emelvényen számos, kényelmetlennek tűnő, magas támlájú szék foglalt helyet.

Az egyikén Charlotte ült, mellette az idegesnek tűnő Henry. A nő nyugodtnak látszott, kezét az ölében nyugtatta, aki azonban jobban ismerte, testtartásán és összeszorított száján láthatta, milyen feszült.

Előttük a szokottnál szélesebb és hosszabb felolvasóállvány mögött hosszú szőke hajú, sűrű szakállú, magas férfi állt. Széles vállára a bírókéhoz hasonló, csillogó rúnákkal teleszótt ujjú fekete köpenyt terített. Mellette egy alacsony széken öregember ült. Barna hajába ősz szálak vegyültek, borotvált arcán komor ráncok húzódtak. Az ő köpenye sötétkék volt, és ahogy megmozdította a kezét, ujjain ékkövek villantak. Tessa azonnal felismerte benne a fagyos hangú és fagyos tekintetű Whitlelaw inkvizítort, aki a Klávé nevében tanúkat hallgatott ki.

– Mr. Herondale – mondta a szőke férfi, és mosolyra görbült a szája, ahogy felnézett Willre. – Milyen kedves öntől, hogy csatlakozott hozzánk! És Mr. Carstairs szintén. A hölgy pedig bizonyosan...

– Miss Gray – szólt közbe Tessa, mielőtt a férfi a mondat végére érhetett volna. – Miss Theresa Gray New Yorkból.

A termen végigfutó halk moraj a partról visszaverődő hullám hangjára emlékeztetett. A lány érezte, hogy Will megfeszül mellette, Jem pedig beszívta a levegőt, mintha szólni készülne. *Megzavarták a konzult!*, suttogta valaki. Ez volt hát Wayland konzul, a Klávé első embere. Tessa látott néhány ismerős arcot is. Benedict Lightwoodot vette észre a maga éles, madárszerű vonásaival. Fia, a szénaboglya hajú Gabriel Lightwood, mereven bámult maga elé. Ott volt a sötét szemű Lilian Highsmith, a barátságos külsejű George Penhallow, de még Charlotte félelmetes nagynénje, Callida is, akinek ősz haja sűrű hullámokban omlott a vállára. A többieket azonban nem ismerte; az egész olyan volt, mintha a világ népeit bemutató képeskönyvet nézegetné. Látott szőke, viking külsejű árnyvadászokat, egy sötét bőrű férfit, aki úgy nézett ki, mint a kalifa az *Ezeregy éjszaka meséi* illusztrált kiadásában, meg egy ezüstszínű rúnákkal szegélyezett, gyönyörű száríba öltözött indiai hölgyet. A mellette ülő másik nő feléjük fordult. Elegáns selyemruhát viselt, arca éppen olyan volt, mint Jemé – ugyanazok a finom vonások, ugyanúgy ívelő szem és arccsont. Az egyetlen különbség az volt közöttük, hogy a nő szeme és haja sötét volt, nem ezüstszínű, mint a fiúé.

– Üdvözlöm hát, Miss Tessa Gray New Yorkból – szólt a konzul. – Örömmel vesszük, hogy megjelent ma közöttünk. Tudomásom szerint már válaszolt a londoni Enklávé kérdéseire. Remélem, nem bánja, ha néhány újabbat is felteszünk önnek.

Tessa tekintete találkozott a terem túlsó végében ülő Charlotte-éval. *Vállaljam?*

A nő szinte észrevehetetlenül kurtán bólintott. *A kedvemért.*

Tessa kihúzta magát. – Ha így kívánják, szívesen.

– Ez esetben fáradjon a Tanács elé – szólt a konzul, és a lány rájött, hogy a hosszú, keskeny fakorláthoz invitálja a felolvasóállvány előtt. – És a fiatalember is elkísérhetik.

Will az orra alatt mormogott valamit, de olyan halkán, hogy Tessa nem értette. Két oldalán a két fiúval levonult a lépcsőn, és bizonytalanul megállt a korlát előtt. Ilyen közletről látta, hogy a konzulnak barátságos kék szeme van, ellentétben az inkvizítorral, akinek komor szürke tekintete leginkább a viharos tengerre emlékeztetett.

– Whitelaw inkvizítor – szólt a konzul –, a Végzet Kardját legyen szíves!

Az inkvizítor felállt, és egy hatalmas kardot húzott elő a köpenye alól. Tessa azonnal felismerte. A hosszú penge tompa fényű ezüstből készült, a markolat kiterjesztett szárnyakat formázott. Ez a kard szerepelt a kódexben, ezt adta át Raziel angyal Jonathan Shadowhunternek, az első árnyvadásznak, amikor kiemelkedett a tóból.

– Maellartach – mondta ki a kard nevét Tessa.

A konzul mosolyogva vette át a fegyvert. – Ön aztán tényleg jól tájékozott – szólt. – Melyikük szegődött oktatójával? William? James?

– Tessa magától fejlődik, uram. – Will kedélyes hangja élesen elütött a teremben uralkodó komor hangulattól. – Rendkívül érdeklődő.

– Még egy ok, hogy ne engedjük be ide. – Tessának nem kellett megfordulnia. Ismerte ezt a hangot. Benedict Lightwoodé volt. – Ez itt a Nagy Tanács. Alvilágiaknak ide nincs bejárás. – Nyersen beszélt. – A Végzet Kardja nem alkalmas rá, hogy igazmondásra bírja. Nem árnyvadász. Mi hasznát vehetnénk akár a kardnak, akár a lánynak?

– Türelem, Benedict. – Wayland konzul olyan lazán tartotta a kardot, mintha pehelykönnyű lenne. A tekintete már súlyosabb volt,

ahogy Tessát méregette. A lány úgy érezte, a férfi képes kiolvasni a félelmet a szeméből. – Nem bántunk, kis boszorkánymester – mondta. – A Szövetség törvényei tiltják.

– Nem kellene boszorkánymesternek neveznie – szólt Tessa. – Nincsen rajtam jel. – Különösnek találta, hogy ezt újra el kell mondanania, de hát eddig mindig a Klávé tagjai faggatták, nem maga a konzul. A magas, széles vállú Waylandból sugárzott a tekintély. Az a fajta tekintély, amit Benedict Lightwood épp Charlotte-ban nem látott szívesen.

– Akkor minek nevezzem? – kérdezte a férfi.

– Nem tudja, ki ő – közölte szárazon az inkvizítor. – És a Néma Testvérek sem tudják.

– Leülhet közöttünk – mondta a konzul. – Tanúvallomást is tehet, de csak feleannyit fog érni a szava, mint egy árnyvadászé. – Branwellék felé fordult. – Henry, te egyelőre nem távozhatsz az emelvényről. Charlotte, te maradj, kérlek!

Tessa visszanyelte neheztelését, és leült az első széksorba, ahol csatlakozott hozzá az elgyötörtnek tűnő, kócos Henry. Jessamine unottan és bosszúsán ücsörgött halványbarna alpaka ruhájában. Tessa letelepedett mellé, Will és Jem pedig a másik oldalán foglalt helyet. Jem ült közvetlenül mellette, a szűk helyen a lány érezte hozzá-simuló válla melegségét.

Az ülés egy darabig úgy folytatódott, mint az Enklávé többi összejövele. Először Charlotte-ot szólították, aki beszámolt annak az éjszakának az eseményeiről, amikor az árnyvadászok megtámadták de Quincy főhadiszállását, majd a jelenlévő követőivel együtt megölték a vámpírt. Arról is beszélt, hogy Nate, Tessa bátyja, elárulta őket, és beengedte Axel Mortmaint, a Magisztert az Intézetbe, ahol az végzett két szolgálóval, és kis híján elrabolta Tessát. Amikor a

lányt szólították, ő elmondta újra, amit korábban is. Megesküdött, hogy nem tudja, hol van Nate, hogy egy pillanatig sem gyanakodott rá, hogy fogalma sem volt a képességeiről, amíg a Sötét Nővérekhez nem került, és hogy a szüleit mindig hétköznapi embereknek gondolta.

– Alapos nyomozást folytattunk Richard és Elizabeth Grayjel kapcsolatban – jegyezte meg az inkvizítor. – Nincs okunk feltételezni, hogy ne lettek volna emberek. A báty szintén egyszerű ember. Lehetséges, hogy mint Mortmain célzott rá, a lány valódi apja egy démon, de ha így is van, akkor sem világos, miért hiányzik róla a boszorkánymesterek jele.

– Minden különleges veled kapcsolatban, még a képességed is – mondta a konzul rezzenéstelen tekintettel mérve végig Tessát. – És elképzelésed sincsen, hogyan épül fel ez az egész, és hol vannak a határaid? Próbálkoztál már Mortmain valamelyik tulajdontárgyával, hogy kipróbáld, bele tudsz-e látni az emlékeibe vagy a gondolataiba?

– Igen, próbáltam. Egy gombbal, ami ott maradt utána. Működnie kellett volna.

– De?

A lány megrázta a fejét. – Nem sikerült. Nem volt benne szikra... nem volt élet. Nem tudtam mivel kapcsolatot teremteni.

– Milyen kényelmes magyarázat – mormogta Benedict maga elé. Tessa így is meghallotta, és elpirult.

A konzul intett neki, hogy leülhet. A lány engedelmeskedett, és közben megpillantotta Benedict Lightwood arcát. A férfi dühösen szorította össze a száját. Tessa elképzelni sem tudta, mivel bosszantotta fel ennyire.

– És senki a nyomát sem látta ennek a Mortmainnek, mióta Mrs. Gray... összekapott vele a Menedékben – folytatta Wayland.

Az inkvizítor belenézett a felolvasóállványon heverő papírokba. – A házát átkutatták, és megállapították, hogy minden tulajdona eltűnt. Ugyanígy a raktáraiból is. Még barátaink a Scotland Yardon is nyomozást indítottak utána. Mortmain felszívódott. Még hozzá gyakorlatilag szó szerint, ahogy fiatal barátunk, William Herondale állítja.

Will szélesen elmosolyodott, mintha megdicsérték volna. Tessa azért látta a sunyi szikrát a szemében, amiről a borotva élén megcsillanó fény jutott eszébe.

– Azt javaslom – mondta a konzul –, hogy büntetésképpen Charlotte és Henry Branwellnek a következő három hónapban a Klávé nevében hozott intézkedéseit egyeztetniük kelljen velem, mielőtt...

– Konzul uram! – Határozott, tiszta hang szólalt meg a tömegből. Az egybegyűltelek elkerekedett szemmel fordultak felé. Tessának az az érzése támadt, hogy nem sűrűn vágtak eddig a konzul szavába. – Ha szólhatok.

A konzul felhúzta a szemöldökét. – Benedict Lightwood – szólott. – Volt lehetőség korábban felszólalni a tanúvallomások során.

– A vallomástevőkkel nincsen vitám – felelte Benedict. A boszorkányfény kiemelte madárszerű vonásait. – Az ítéleted ellen emelnék kifogást.

A konzul előrehajolt a felolvasóállvány fölött. Megtermett, vastag nyakú, széles mellű férfi volt, úgy tűnt, nagy kezének egyetlen mozdulatába telne csak, hogy kitekerje Benedict nyakát. Tessa azt kívánta, bár meg is tenné. Nem sokszor találkozott még a férfival, de máris ellenszenvesnek találta. – Mégpedig?

– Az a benyomásom, hogy régi barátságod a Fairchild családdal elhomályosítja a látásodat, ezért nem veszed észre Charlotte

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

hiányosságait az Intézet vezetőjeként – jelentette ki Benedict, mire az árnyvadászok felszisszentek. – A július ötödike éjszakáján elkövetett baklövések súlyosan ártottak a Klávénak, és elvesztettük miattuk a Pyxist. Ráadásul a de Quincy ellen intézett fölösleges támadás miatt csorbát szenvedett az alvilágiakkal való kapcsolatunk is.

– Számos panasz érkezett a Reparáción keresztül – mennydörögte a konzul. – Ezeket majd a Törvény figyelembevételével orvosoljuk. A Reparáció nem a te dolgod, Benedict...

– És ami a legrosszabb – folytatta a hangját megemelve Benedict –, hagyott megszökni egy árnyvadászok megsemmisítésére törekvő veszélyes bűnözőt, akinek a holléte így jelenleg ismeretlen. Mortmain felkutatásáért sem azok felelnek, akiknek kellene. Akik elvesztették, kerítsék is elő!

Egyre jobban megemelte a hangját. Ami azt illeti, az egész terem felzúdult. Charlotte értetlenül nézett, Henry láthatólag teljesen megzavarodott, Will dühöngött. A konzul, akinek a pillantása vészterhesen elkomorodott, amikor Benedict a Fairchildokat említette – nyilván Charlotte családja, állapította meg Tessa –, megvárta, amíg helyreáll a rend. – Ellenséges magatartásod az Enklávéd vezetőjével szemben nem vet rád jó fényt, Benedict.

– Elnézéset kérem, konzul uram. Nem hiszem, hogy a Klávé érdekeit szolgáljuk, ha Charlotte Branwellt hagyjuk az Intézet élén. Azt mindannyian tudjuk, hogy Henry Branwell részvétele legfeljebb névleges. Hitem szerint egyetlen nő sem képes egy Intézet vezetésére. Nem logikusan gondolkodnak, az eszük helyett a szívükkel hoznak döntéseket. Nincs kétségem felőle, hogy Charlotte rendes és tisztességes asszony, de egy férfit nem csapott volna be ilyen könnyen egy Nathaniel Gray-féle ügyetlen kém...